Syndikalisten

Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse. Udgivet af Syndikalistisk Forbund.

Nr. 3. | Udkommer hver 14de Dag. 5 Øre pr. Ekspl. — 30 Øre Kvart. | **1. Juni.** | Redigeret af en Komitè. Ansvarh.: H. P. Willumsen. | **1909.**

Vaar.

Du ser vel Solens Straaleglans,
som splitter Skyens dunkle Vælde;
Du ser vel Lysets Spil og Dans
paa Egen og den mindste Nælde?

Se, Vaaren strækker nu sin Krop
og mærker trodsigt den har Evnen;
fra Dalens Dyb til Bjærgets Top
nu over Vintren raser Hævnen.

Hvert lille Frø da gør sig fri
og strækker rankt sig frem mod Solen;
mens Haren rapt ad Mark, ved Sti
sig stryger solglad mod Violen.

Og Fuglen boltrer sig i Sky,
med stærke Vingeslag sig svinger;
den hilser Somrens skønne Gry
som Mørkets. Vinterdags Betvinger.

Ja, tusind Kræfters vævre Spil
sig fryder med Naturens Glæde;
hver ussel Orm ved hvad den v i l,
er selvbevidst i Altets Kæde.

— — —

Men Vaaren for hver Arbejdstræl
med Fjendehaand er stænget ude,
thi Sommersol foruden Held
beskinner Slid bag Armods Rude.

Hvor længe skal vel Trællens Aag
de tusind Skuldre djævelsk tynge?
hvorfor vil Slavens dystre Tog
sig ej i Vaarens Kraft forynge?

Hvorfor vil ej med Ryggen rank
hver Arbejdstræl af fulde Lunger
sig juble bort fra Byens Stank,
at høre glade Fugletunger?

Gør Viljen stærk, knyt Næven haardt
og brug den Bjørnekraft Du gemmer,
saa er du f r i! og Seklers Tort
i Vaarens Lykke du forglemmer.

Li—ping.

Arbejderbevægelsens Maal og Midler.

Naar der er sagt, at det socialistiske Samfund ikke indføres med ét Slag, men kommer langsomt og jævnt med Udviklingen, saa er dette for saa vidt rigtigt, som Underklassen paa nærværende Tidspunkt ikke er moden til at overtage Produktionen. Dermed er dog ikke sagt, at Arbejderklassen skal lægge Hænderne i Skødet og blot vente paa, at det hele skal komme af sig selv. Tværtimod, det kapitalistiske Samfunds Eksistens vil til alle Tider være afhængigt af Arbejdernes Holdning overfor det. Man vil have lagt Mærke til, at overalt hvor Arbejderne staar stærkt organiserede og med Overtagelsen af Produktionen for Øje maalbevidst og principielt fremsætter deres Krav, der har de opnaaet de gunstigste Livsvilkar, hvorimod de slettest organiserede og af en svag og planløs Ledelse førte Arbejdere er elendigst stillede under det kapitalistiske Samfunds hensynsløse Udbytning og Vilkaarlighed. Det ses heraf, hvor absolut Kapitalistsamfundets Bestaaen beror paa Arbejderne selv.

Om Underklassen samtidig med dens økonomiske Sammenslutninger og Kampe skal deltage i Politik for ad parlamentarisk Vej at opnaa Fordele og Fremskridt, er et Spørgsmaal, som ikke nærmere skal omtales her, da den økonomiske Udvikling godt kan skitseres uden Henblik paa den politiske..

Naar man nu stiller dette Spørgsmaal: Hvad har Arbejderne at gøre for at blive i Stand til at overtage Produktionen? saa maa Svaret blive dette: Arbejdernes Organisationer bør hvile paa Klassekampens Grundlag. Individerne tilegner sig saa megen socialistisk Forstaaelse som muligt.

Arbejderne bør staa ens i Underklassens Kamp mod Overklassen. Alle smaatskaarne Fordomme og Snæversyn, som deler Arbejderne i Klasser, f. Eks. fag- og ikke faglært, betragtes som en Hindring i de udbyttedes samlede Frigørelseskamp.

Alle Ting, som kun tjener til Opretholdelse af det borgerlige Samfund ignoreres eller eventuelt bekæmpes. De forskellige store Principspørgsmaal saasom: Afskaffelse af alt Akkordarbejde, Indførelse af kortere Arbejdstid, Afskaffelse af hele det elendige Kor af Mellemmestre og Optagelse af Arbejdslederne i Organisationen gøres til Genstand for positiv Behandling i Organisationerne.

Der rejses en kraftig Protest mod at ung, uorganiseret Arbejdskraft anvendes som et Middel til at drive de ældre organiserede Arbejdere ud i den industrielle Reservearmé. Man nægter at producere et unødvendigt Overflod af Varer, hvorved Arbejdsgiverne bliver i Stand til for en Tid at kunne lock-oute Arbejderne og derved svække deres Energi.

En vedholdende og skarp antimilitaristisk Agitation overfor de yngre saakaldte værnepligtige vilde sætte den Frugt, at de unge Mænd blev stillet overfor Spørgsmaalet, om ikke de ved at trække i Trøjen blev Overklassens Vaaben mod deres Kammerater.

Naar Arbejderne nu og da har rejst overstaaende og lignende Krav, er de brutalt slaaet ned, hvilket beviser, at det er Principspørgsmaal. Naar Arbejdsgiverne har været i Stand dertil, saa er det ikke fordi at Arbejderne har været slet organiseret. Nej, Grunden er en ganske anden.

De danske Arbejderorganisationer er i de sidste 10—15 Aar bleven stærkt centraliserede. Den hele Administration og Repræsentation er gledet over paa forholdsvis faa Hænder, hvilket saa har bevirket, at de faa Mænd har haft fuldt op at gøre med at studere og ordne Love og Overenskomstparagraffer. At disse Mænd efterhaanden er kommen bort fra at tænke og føle som Arbejdereer ganske naturligt. Bevis herfor foreligger i Arbejdernes mange Nederlag paa Principkravenes Omraade siden det sørgelige Lockout-Forlig i 1899.

Sandheden er altsaa den — og den skal frem, man kan ikke længere skjule den — at Arbejdernes Repræsentanter, bevidst og ubevidst, har hjulpet Arbejdsgiverne med at bortlede Arbejdernes Opmærksomhed fra selve Principerne.

Dette har de kunnet gøre saa meget desto lettere, som Arbejderne i deres blinde Tillid og Autoritetstro er sunkne ned til at blive kritikløse, sløve og sløje.

Der er et stort Arbejde at udføre i Fagforeningerne, og dette m a a gøres, hvis ikke den danske Arbejderbevægelse skal raadne op og derved blive ude af Stand til at opfylde sin historiske Mission.

Men for at det kan ske er det nødvendigt at der kommer en revolutionær Aand ind i Organisationerne. Arbejderne skal rejse deres Principkrav med Eftertryk, ingen Parlamentering, ingen Slaaen af, ingen fleraarig Kotrakt, men fuldstændig stille sig med frie Hænder til at nedlægge Arbejdet naar som helst.

Saa skal det nok vise sig at det kapitalistiske Samfund begynder at ramle. Faar Arbejderne deres Fordringer igennem den

ene Gang efter den anden, vil Arbejdsgiverne slutte sig bedre sammen samtidig med, at de vil foretage Manøvrer, der i højere og højere Grad vil tvinge Arbejderne til at antage hensigtsmæssigere Organisitionsformer.

Kampen vil da blive mere aabenbar. Kapitalismens hele uhyggelige og forbryderiske Vederstyggelighed vil da træde i en greel Belysning, medens Socialismens retfærdige, lykkelige og kulturbærende Samfundsordning vil komme til fuld Erkendelse.

Naar Arbejdsgiverne vil føle sig klemte fra den ene Side af Produktionen, nemlig derved, at Varerne bliver dyrere at fremstille som Følge af den dyre Arbejdskraft, vil de ganske naturligt rette deres Opmærksomhed paa den anden Side, Afsætningen, og en Fordyrelse af alle Livsfornødenheder vil blive Følgen.

Denne anden Udbytning af Arbejderne vil bringe dem paa Tanke, om ikke hele Mellemklassen, Detailhandlerne o. s. v., kunde undværes, og Spørgsmaalet om egne Produktions- og Forbrugsforetagender vil rejse sig med mægtigere Røster end hidtil. Konkurrencen vil da bidrage til, at Middelstanden lidt efter lidt forsvinder.

Medens dette gaar for sig — og det varer selvfølgelig en Tid — vil Bank- og Børsspekulationsverdenen forsvinde samtidig med, at Finansvæsenet antager helt andre Former, ganske simpelt fordi man ikke længere kan regne med Arbejderne som et vedvarende villigt Udbytningsobjekt.

Efterhaanden som nu Mellemklassen forsvinder og Kløften mellem Udbytterne og de udbyttede uddybes, vil Tanken om Arbejderens Frigørelse af det økonomiske Slaveri være moden.

Naar og hvorledes Arbejdernes Overtagelse af Produktionsmidlerne vil foregaa vil selvfølgelig bero paa Omstændighederne.

Det er af ovenstaaende bevist, at Kapitalismens Tilintetgørelse ikke vil ske pludselig med et eneste stort Samfundsbrag. Dog vil de store Samfundsproblemers, Produktionen og Konsumtionens, Løsning i Virkeligheden være en kolossal Revolution.

Naar dertil kommer alle de andre større eller mindre Spørgsmaals Løsning, f. Eks. det store, vidtomspændende aandelige Spørgsmaal.

Naar man tænker sig, at Underklassen i Aarhundreder er holdt nede i haabløs Uvidenhed; hvorledes Overklassen med brutale Magtmidler til enhver Tid har knætet Underklassens saavel materielle som andelige Frigørelsestvang. Hvorledes Overklassen til alle Tider har gjort sig selv til Dommere og Lovgivere og at Resultatet heraf er bleven en eneste lang Kæde af brutale Klassedomme og Klasselove. Det ved vi, og derfor protesterer Proletariatet.

Ikke derved, at vi handler og sjakrer med Idealerne, at vi slaar lidt af her og der for at opnaa en eller anden Reform — som senere viser sig at være i det be-

vi har at gøre, er konsekvent at bryde med hele det bestaaende Samfunds borgerlige Skikke og Moralbegreber, kraftigt og maalbevidst at rejse og gennemføre vore Principkrav gennem Organisationerne, thi atter og atter er vi bleven belært om, at det eneste, Kapitalistsamfundet frygter og skælver for, det er Underklassens direkte Handling.

Naar dette sker, da vil Haabet lyse og Lykken smile til alle de undertrykte, da vil den revolutionære Aand være tilstede, og først da vil Underklassen være i Stand til at opfylde sin historiske Mission.

Albert Wulff.

Fanden.

Fanden er ikke død. Hans Magt og Indflydelse er vel stærkt reduceret; men han er en svært livskraftig gammel Gubbe. „Vi foragter Djævelen, og alle hans Gerninger, og alt hans Væsen", er jo endnu den Dag i Dag den første Kamel i den kristne Trosbekendelse.

Og Fanden er storartet!

„Kommer du i Diskussion med en Kristen, saa lad bare Vorherre være Vorherre, og Jesus hans ægtefødte Søn udenfor Ægteskab, men snak til ham om Fanden. Der er ikke noget saa væmmeligt for en Kristen, som at snakke med en Fritænker om Fanden.

Aarsagen er, at intet viser Kristendommens Inkonsekvens og Livsfjendtlighed tydeligere end Læren om Djævelen. Har man først engang set hvilken Sum af Gru og Rædsel, af Vanvid og sjæleligt Mørke, der har fulgt i Djævletroens Spor, saa forsoner man sig aldrig med Kristendommen. Man nødes til at vende sig, ikke alene mod det enkelte Dogme, men mod hele den Aandsretning, der aabner Mulighed for saadanne Udskejelser.

Maaske skal vi en anden Gang komme tilbage til Djævletroens Oprindelse og Udvikling, her skal vi kun opholde os ved dens nuværende Standpunkt.

Man er begyndt at trække i Land.

De allerfleste Præster taler kun meget lidt om Djævelen og Helvede. De nævner Navnene og overlader til Mødre og Skolefrøkener at indpode Barnets Fantasi den tilstrækkelige Angst. Senere hen gaar man stiltiende ud fra den evige Fortabelse, som Baggrund for den lysende Salighed.

I Sverrig har Dr. Anton Nystrøm rettet en høflig Forespørgsel til den højeste Myndighed om Djævelens Eksistens, og stor Uenighed mellem Professorerne er blevet aabenbaret. Nogle tror slet ikke paa Djævelen. Andre raser imod disse vantro i Guds den almægtiges og de fede Embeders Navn. Thi hvem vilde vel betale Tiende og Offer, naar ikke den evige Salighed ventede. Og hvem gad gøre sig Ulejlighed for Salighedens Skyld, om ikke man frygtede at tage fejl af Vejen og komme i Helvede.

Konsekvens, mine Herrer. Vil De revidere, saa lad os endelig revidere begge Kasserne, ellers kunde let en theologisk Alberti udføre et snildt Bedrageri.

Lad os faa Spørgsmaalet frem i sin Helhed, og vi vilde gøre den Opdagelse, at den kristne Gud og den kristne Djævel maa følges ad til deres Dages Ende. De er uadskillelige.

Ikke fordi der ikke kan tænkes et Gudsbegreb, som ikke kan eksistere uden en Djævel. Det kan meget godt lade sig gøre. Men fordi *Kirken* ikke kan bestaa uden Djævelen.

Altsaa ikke Stats- eller Folkekirken. Kirken vil bestaa, selv om den bliver nok saa meget skilt fra Staten. Kirken er den troende Menighed og dens Præster. Uden Djævelen vil Præsterne ikke kunne holde Menigheden sammen, og de Slag, der da vil rettes imod Kirken, vil den ikke kunne taale. Aandstyrannen vil blive magtesløs.

Og Kristendommen er et System, et Net af Bedragerier udformet af Kirkens Mænd gennem Aarhundreder, og sammenvokset med Kirken. Falder Kirken, da gaar der Hul paa Nettet — og det viser sig at være Spindelvæv.

Derfor lever Djævelen, han er uundværlig, som Fæstningen og Balslevs Lærebog.

Og derfor døde ogsaa Diskussionen om Djævelen paafaldende hurtigt hen i den svenske Gejstlighed.

Stille, stille. Du kære Menigmand, sov roligt videre. Djævelen er værst, naar han fornægter sig selv. Stille, stille, stille, stille.

— — —

Vi vil ikke Stilhed.

Vi vil Uro, Bevægelse, Kamp. Vi vil spotte og haane for at lokke Theologen ud af sit Kammer.

Vi vil kaste Bomber, der skal give Genlyd i alle Landets Blade og vække de sovende.

Og vi vil styrke os i selve Kampen.

Gerhard.

Præsten og den anderledes tænkende

Sjælelægen har Konsultationstime. I Ventekorridoren, der er adskilt fra Pastorens Modtagelsesværelse med en Dør, har jeg taget Plads. Foruden mig er der tre andre. Der hersker den lidt trykkede Stemning, som opstaar, naar Mennesker sidder Ansigt til Ansigt uden at tale. Vi kommer ind efter Tur, de 3 andre er kommet før mig, og lukkes ind én efter én. Jeg kan ikke undgaa at høre, hvad de taler med Præsten om. Det er Arbejdsløse, der beder om Hjælp. Hver Gang en af disse nødlidende har endt deres Beretning om Sulten og Savnet i Hjemmet høres en saksende Lyd, det er Præsten, der stempler en Anvisning, som han overrækker dem, idet han følger dem til Døre med ét: „Naar De afleverer denne Blanket hos Bagermesteren, faar De udleveret et Rugbrød og et Sigtebrød." Saa er det min Tur. „De ønsker?" spørger Præsten, idet han venligt beder mig tage Plads. — „At blive udmeldt af Folkekirken." — „Hvorfor vil De udmeldes af Folkekirken?" — „Fordi jeg ikke tror paa den Lære, som forkyndes dér." — „Ja, saa er det jo rigtigt at melde sig ud, m—e—n det maa jeg have Lov til at sige Dem, at enten er man et kristent Menneske, eller man er et fortvivlet Menneske." — „De har nogen Ret i, hvad De der siger, Pastor, enten er man et troende Menneske, altsaa et naivt Menneske, der har slaaet en Streg over alt det andet, eller man er et tænkende Menneske, og glad for Tilværelsen i et Samfund, hvor alt er hensynsløst Slagsmaal om Penge, nej, det er man ikke. De 3, der nys gik fra Dem, og som fortalte om deres sultende Børn, det var temmelig sikkert 3 fortvivlede Mennesker. Hvad er Skyld i, at disse Mennesker er fortvivlede? Er det ikke Arbejdsløsheden?" — „Jamen, hvis disse 3 bøjede Knæ for Gud, fik de Arbejde," indskød Præsten. — „For Tiden er der her i København ca. 12,000 Arbejdsløse, tror De, Hr. Pastor, at disse 12,000 fik Arbejde, hvis de bøjede Knæ for Gud?" — „Ja, visseligen." — „Deres Svar er et Bevis for, at De intet Kendskab har til sociale Spørgsmaal, og at Deres Lære er en Lære, som de Besiddende kan bruge, thi det er Kapitalismen, Privatspekulationen, der er Skyld i at vi har Arbejdsløshed, den har nemlig Brug for en Periode, hvor der intet eller næsten intet frembringes, for at Værdien paa de Varelagre, som Kapitalisterne

har hobet sammen, kan stige. Nej, Pastor, jeg kunde bedre tænke mig, at Nødstilstanden ophævedes for de Arbejdsløse, hvis Kapitalisterne bøjede Knæ for Gud, og særlig indprentede sig det af Læren, som siger: „Du skal elske din Næste." Maa jeg her fortælle Dem, Pastor, at jeg har hørt Dem tale 1 Gang, De fortalte om den engelske Lord Scheffesbury af Huset Aschit, som ofrede sig for Tyvene og Morderne i Whitechapels Huler. De fortalte, at de rige i London ogsaa havde Tillid til denne gode Mand, som de tog paa Raad i forskellige Anliggender. Ser De Præst, De misforstaar noget, Lordens Arbejde. Hele hans Virken har været Velgørenhed og humane Reformer, og det har til en vis Grad Overklassens Sympathi. Havde Lorden villet noget mere Retfærdighed — der er noget helt andet end Humanitet — saa havde de rige ikke taget ham paa Raad. Saaledes ogsaa med Dem Pastor: Deres Menighedspleje er egentlig ikke andet end, at De heler nogle af de Saar, som Kapitalismen har slaaet. Stiller De Dem derimod paa de undertryktes Parti, og kræver Retfærdighed, lærer Menneskene dette, at Jordens Rigdom er til for os alle, og at enkelte Individer ikke har Ret til at spekulere alt det til sig, som er en Nødvendighed for, at Menneskene overhovedet kan leve, siger De dette konsekvent, angriber De altsaa Privatejendomsretten, De er saa ude i den uundgaaelige Klassekamp imod de Love, som de Besiddende har konstrueret for at beskytte alt det de har taget fra Underklassen gennem Udbytning, og, Pastor, De er i Konflikt med det, De nu prædiker, nemlig. at der ikke er Øvrighed uden af Gud ,og at de, der modsætter sig Guds Anordning —"

Her spurgte saa Præsten: „Jamen, hvad skal vi da? Skal vi den blodige Revolution?"

Jeg svarede ham: „Vi skal gennem Oplysning revolutionere Menneskehjærnerne, gøre dem til selvtænkende Individer. Gøre dem til Modstandere af alt det, der hindrer den individuelle Udvikling. Et af de Midler, det bestaaende Samfund benytter for at bevare Magten over Menneskene er Religionen, der siger: „Du maa ikke begære " Men vi skal netop begære, og vi skal bekæmpe Statskirken, der lærer det modsatte, ved at vi melder os ud."

J. W.

Kampen i Tarmrenserfaget.

Sidst i April blev Arbejdet nedlagt hos Aktieselskabet »Dansk Oleomargarinefabrik« (Tarmrensernes Afdeling) paa Spørgsmaalene om Fagforeningens Anerkendelse og Priskuranten. Allerede 8 Dage efter forsøgte Mestrene paa to andre Fabrikker at lokke Arbejderne til at udføre Skruebrækkerarbejde (ved Tarmrensning for »Dansk Oleomargarinefabrik«), hvilket Arbejderne dog nægtede. Resultatet blev, at Arbejderne, umiddelbart efter Nægtelsen, lock-outedes paa de to Fabrikker (Valdemar Skov, Utterslev, og Carl Nielsen & Co., Rødovre). Derefter har Mestrene ihærdigt forsøgt at hverve danske og tyske Arbejdere til høj Løn, men hidtil er det heldigvis ikke lykkedes at faa nogen til at udføre Skruebrækkerarbejde. Ganske vist ankom til »Dansk Oleomargarinefabrik« fire tyske Arbejdere, som da de blev gjort bekendt med Forholdene oprørtes i den Grad, at de ikke alene nægtede at udføre Arbejdet, men endogsaa gjorde Erstatningskrav gældende overfor Fabrikken. Fagforeningen besørgede derefter Hjemrejsen for disse vore virkelig solidariske Fagfæller. Derefter arriverede andre otte Tyskere, som imidlertid alle, ligeledes ved Fagforeningens Bistand, øjeblikkelig vendte Næsen hjem, uagtet Fabrikanterne havde lovet, efter blot to Ugers Skruebrækkertjeneste, at ville bekoste Hjemrejsen. Som man ser var de udenlandske Arbejdere altsaa slet ikke slikne efter en saa rørende Godgørenhed. Men hvorledes forholder det sig nu med vore danske Kolleger?

Ja, her er Situationen ikke saa hyggelig, idet 4 Mand (Chr. Nielsen, Aksel Petersen, Jensen og Peter Larsen) siden Kampens Begyndelse stadig har udført Skruebrækkerarbejde og andre fem (Rudolf Petersen, Mortensson, Marie Andersen, Marie Larsen og Kampflungel), som havde nedlagt Arbejdet, atter, efter to Ugers Strejke, er krøbne til Korset. Endvidere arbejder paa »ansk Oleomargarinefabrik« »Agenten« Hr. Tarmskraber Skovholdt.

Ovennævnte Rudolf Petersen, der altid har erklæret sig som en kry og vældig organisatorisk Socialdemokrat, er altsaa ikke mere principfast, end at han uden videre gaar i Arbejde som Skruebrækker. Der ser man, hvor megen Betydning alle de fede socialdemokratiske Fraser har, og man maa nok spørge, om de udmærkede socialdemokratiske Organisationer da er ganske ligegyldige for, hvad der sker blandt Arbejderne? Vilde det have været ganske umuligt at forhindre dette Skruebrækkeri? I Udlandet, hvor der er forholdsvis langt færre Socialdemokrater, men til Gengæld langt flere revolutionære, vilde Piben have faaet en ganske anden Lyd i lignende Tilfælde. Og den Slutning, man kommer til ved at se, hvorledes Tingenes Tilstand har udviklet sig i Tarmrenserfaget, er den sædvanlige, at vi intet har at vente os af de samv. Fagforbund, men at vi udelukkende maa stole paa os selv og kun ad den revolutionære Vej formaar at skaffe os vor Ret.

R. B.

„Social-Demokraten"s Paaskebryg.

Alle, som læser „Social-Demokraten", har sikkert ikke glemt den Artikelserie, som i Paaskedagene stod i Spidsen af Bladet, hvor der paa en hensynsløs og brutal Maade blev slaaet ned paa de af de arbejdsløse, som tillod sig at have en anden Mening end den autoriserede socialdemokratiske, om den Maade, hvorpaa Arbejdsløshedsspørgsmaalet burde gribes an fra Arbejdernes Side. Man beskyldte dem for aldrig at have udført et Stykke Arbejde i deres Organisationer, men kun at udføre systematisk Skruebrækkeri og gaa Kapitalisternes Ærinde. At disse gemene Angreb paa organiserede Arbejdere har været daarligt funderet og er fuldstændig grundløse, tilkendegives for Tobaksarbejdernes Vedkommende i følgende Resolution, som vedtoges paa Afdelingen Enighedens sidste Generalforsamling. Den lyder:

„Generalforsamlingen udtaler sin skarpeste Misbilligelse af den Maade, hvorpaa „Social-Demokraten" for 10, 11. og 13. April skriver om de Arbejdsløse, navnlig 2 af vore Medlemmer. Nr. 1813, Louise Nielsen, og 870, Sofie Falch, som i Artiklerne beskyldes for at udføre systematisk Skruebrækkeri og aldrig har udført noget som helst Arbejde indenfor Organisationen, og kun gaar Kapitalisternes Ærinde. Disse Beskyldninger erklærer Generalforsamlingen som usandfærdige og uvederhæftige, idet at nævnte Medlemmer i den Tid, de har tilhørt Tobaksarbejdernes Organisation, altid har opført sig som ærlige Kolleger overfor Organisationen."

Det blev endvidere vedtaget, at Bestyrelsen skulde sørge for, at Resolutionen blev optaget i „Social-Demokraten". Dette maa imidlertid Bestyrelsen have forsømt eller „Social-Demokraten er bange for, at dens Læsere ikke kan taale at se Sandheden, som den er — for endnu er den ikke bleven offentliggjort, skøndt det er ca. 14 Dage siden den blev vedtaget. Hvad man ogsaa glemmer at skrive i „Social-Demokraten" er, at den første, der optog Arbejdet under den Konflikt, der for Tiden føres mellem Lager- og Pakhusarbejderne og Fouragehandler Schmidt, Gl. Kongevej 6, var et Medlem af Kuskenes Fællesforbund, og at Kuskenes Formand, Hr. Kalhauge, har givet nogle Postkuske, der har Staldplads i Hr. Schmidts Ejendom, og er Medlemmer af Kuskenes Fagforening, en Røffel, fordi de havde generet Hr. Schmidts Skruebrækkere, med den Motivering, at den strejkende Organisation var en Separatist-Organisation. Det skal „Social-Demokraten" nok tie stille med. Vore Læsere kan selv dømme om dette. Bevidst at fortie og holde Haanden over dem, der direkte og indirekte støtter Hr. Schmidt, om det ikke er at udføre systematisk Skruebrækkeri?

H. P. Willumsen.

Den syndikalistiske Bevægelse i Udlandet.

FRANKRIG.

Alle Haab bristede for Skinsocialisterne paa Kongressen, som afholdtes af det franske Socialdemokrati i Saint-Etienne. Man havde besluttet at udelukke *Herve;* men det er lykkedes i Løbet af de sidste 4 Aar for vore Kammerater at paavirke et saa stort Antal Partimedlemmer for hans teoretisk-taktiske Anskuelser, at Kongressen for en stor Del bestod af lutter »Herveister«. Det var en stor Triumf for vore Ideer, idet Herve er konsekvent Antimilitarist, Antiparlamentariker og Agitator for Samarbejdet med de kommunistiske Anarkister. Ikke alene lykkedes det ikke at faa ham udelukket, nej, han blev tværtimod valgt ind i Partibestyrelsen, hvor hans Indflydelse paa de forstenede Dogmer og den fordummende Partidisciplin nok skal gøre sig gældende.

Imidlertid har Paris' Anarkister ikke ligget paa den lade Side. Takket være vor Kammerat, R. de Marmandes Organisationsiver, er der konstitueret en revolutionær Føderation, som skal brede sig over hele Frankrig og omfatte *alle* virkelig revolutionære Elementer. At dette Skridt er højst betydningsfuldt ses af den nye Føderations Program, som lyder:

Den revolutionære Føderation ser i *Afskaffelsen af Klasseherredømmet* en ubetinget nødvendig og væsentlig Mærkepæl paa Vejen mod Endemaalet: Indførelse af et *fra enhver Autoritet befriet Samfund.*

Den *modsætter* sig ethvert Middel som er i Modstrid med dens Maal, saaledes ogsaa *Parlamentarismen,* som er *fordærvelig* for den revolutionære Handling.

Den anbefaler Kammeraterne at tage Del i Fagbevægelsen og kun understøtte saadanne Former for *direkte Aktion* (Strejke, Boykotning, Antimilitarisme, Antipatriotisme, Sabotage), som i sig selv besidder revolutionær Karakter.

Den ser i den *økonomiske Generalstrejke* Midlet til at desorganisere det bestaaende Samfund og befri Proletariatet, idet den sætter dette i Stand til at udnytte de vundne Fordele og *organisere Produktionen.*

Overfor den i Statens Hænder værende Magt: Lovene, Hæren, Politiet, proklamerer den *Revoltens Ret* for *Individerne* og for *Organisationerne.* Den opfordrer alle sine Medlemmer, efter Omstændighederne og efter deres *Temperament,* til *med alle Midler* (Opraab, Militærstrejke, social Eks-

propriation) at kæmpe for den radikale Ødelæggelse af det kapitalistiske og autoritære Samfund.

Den gentager det enstemmige Raab fra Føderationen i Byen Jura:

Tag Maskinen, Arbejdets Mand!
Bonde, Husmand, tag dog dit Land!

Organiseret Tyveri.

Ved Tyveri i al Almindelighed forstaar man, at nogen sætter sig i Besiddelse af det, som andre kalder deres og som de i Følge de bestaaende Love er retmæssige Ejere af. Den, som forbryder sig herimod, straffer man ogsaa i Henhold til de bestaaende Love. Man undersøger ikke, hvad Aarsagen har været, thi saa vilde man komme til det Resultat, at 99 af 100 af de saakaldte Tyveriers Grundaarsager er, at Gerningsmændene har manglet det nødvendige til Livets Ophold ,og at Selvopholdelsesdriften har været saa stærk, at de ikke har ladet sig binde af den almindelige borgerlige Moral, eller af den Straf, som de i Følge Loven vil blive idømt. Disse Mennesker er i Følge den menneskelige Naturlov ikke Tyve eller Forbrydere, men de Love, hvorefter de dømmes og straffes, er forbryderiske. Lad os undersøge, hvorfor de er fattige og mangler det nødvendige til Livet. Er det fordi de ikke har bestilt noget, men været dovne, ligegyldige og efterladende, og ikke har været med til at frembringe Værdier, som er nødvendige til Livets Ophold? Nej, det er ikke af den Grund, de har saa godt som i alle Tilfælde været flittige og stræbsomme, har arbejdet fra tidlig Morgen til sildig Aften, og jo mere de har arbejdet, jo fattigere er de blevne, og en skønne Dag har de frembragt saa mange Værdier, at der er Overflod, saa de heller ikke mere kan faa Lov til at arbejde. Magasinerne er overfyldte. Det er altsaa ikke af den Grund, at de ikke har bestilt noget, de er fattige og lider Nød, men snarere fordi de har produceret for meget. Men naar de har produceret saa meget og alligevel er fattige, er det fordi en Tyvebande har stjaalet de Værdier, de har frembragt. Det er Grunden og ikke nogen anden. Det er den samme Tyvebande, der har skrevet de Love, hvorefter de dømmes og straffes, naar de tager den retmæssige Ejendom tilbage. Tyven er i de fleste Tilfælde ikke den, som straffes, men den, som straffer. Der findes ikke bedre Organisationer end de internationalt organiserede Tyvebanders Fagforening.

Den spænder over hele Verden, den er organiseret med det Formaal at sætte sig i Besiddelse at alle de Værdier, som frembringes uden at den selv arbejder, og det er til Dato lykkedes udmærket. Ser du ikke Arbejder, at jo mere du frembringer, jo mere stjæles der fra dig og desto fattigere bliver du? Hvorfor saa blive ved at producere til andre? Jo mindre du frembringer, jo mindre kan man stjæle fra dig! Naar først det gaar op for dig, kan det være, at du siger stop og ikke vil lege med mere i denne Heksedans, som hedder Arbejde for dig og Profit for dem, som stjæler med Lovens Haand. Arbejder, din Magt ligger i, intet at frembringe; men Magten skal organiseres internationalt. Naar det er naaet, da er du en Magt, som kan afkaste det Slaveaag, hvorunder du nu lever.

H. P. Willumsen.

Pluk og Hug.

INDSENDT.

Vi har modtaget følgende:

Holbæk i Maj.

Hr. Ridaktør!

Her nere haar vi en Skolelære som æ Sjosialdemokratist aa Mædlemmer a Vællerforeningen men han stemte alirevel paa Fæstningen. Æ de tellagt, Hr. Ridaktør. Jajæ spør bare faar Manden æ da ellers en oplyst Mand aa sær nedladendes te aa tale mæ Smaafolk.

Ærbødist
Hans P. Sørensen.

Vi lader Forespørgslen gaa videre til Sabro, Ridderen uden Frygt og Dadel, som med Pølsen i sit pletfri Skjold kan give Besked om, hvad gamle Danmarks Ære kræver.

DU STORE KINESER!

mumler gysende i Søvne den antike P. Knudsen. Denne knasende Halmvisk har nemlig erklæret paa et Vælgermøde, at Socialdemokratiets Fordring om Ungdommens Indøvelse i Vaabenbrug var baseret paa at kunne forsvare den — evropæiske Civilisation! Atter et Bevis paa, hvor Partiets Ledere hører hjemme. Dette Monstrum af Civilisation, hvis ulyksalige Sejrsgang hviler paa Brændevin, Sjælegift og Kanonkugler og hvis Kulmination er Kapitalismen, føler denne Revolutionsmand sig altsaa kaldet til at forsvare. En anden Grund til Indøvelse i Vaabenbrug skulde ogsaa være, at Befolkningen ikke maatte henfalde til Døsighed og Dvaskhed. I den Retning tør vi maaske give Partiets »Tænker« et godt Raad: Lad Vaabenbrugen fare og udryd til Gengæld hurtigst — Dogmerne.

SVAR TIL »DEN HVIDE FLIP«.

Ærede Redaktionskomité!

I Anledning af et Overfald paa os gennem en markskrigerisk Annonce i »Social-Demokraten« beder vi om Plads i Byens eneste officielle Underklasseblad for følgende Bemærkninger:

Da vi er af den Overbevisning, at alt bør tilhøre alle, og da vi længe har været klare over det meningsløse i, at der rundt om i Pengeskabe ligger Masser af Kontanter, samtidig med, at Tusinder ikke er i Besiddelse af en eneste Øre, og da ligeledes Masser af Mennesker knapt har Klude paa Kroppen, mens Magasinerne bugner af de dejligste Beklædningsgenstande, har vi sat os for, efter bedste Evne at praktisere en retfærdigere Fordeling.

Vor Opgave drev os saaledes til at aflægge et Besøg ved Nicolaj Taarn, hvilket Besøg har gjort Hr. »Flip« saa ovenud rasende, uagtet Flippen selv erklærer, ikke at have lidt noget Tab, da Assurancen dækker tilstrækkeligt. Nej, Grunden til Raseriet maa søges i de kronisk syge Æres- og Moralbegreber, som dikterer, at Flippen ikke vil finde sig i, at noget bliver stjaalet eller besudlet, som han kalder for sit og som han har *arbejdet* for at kalde sit.

Hvis De ikke har mere Orden i Deres Forretning end i Deres Hjærne, Hr. »Flip«, gaar De vist snart fallit!

Maa vi spørge, hvad er det for et Arbejde, De har udført? De har ophobet og derved i mere eller mindre Grad forringet Værdien af de Varer, der er Resultatet, ikke af Deres, men af en Masse andre Menneskers Slid, som De profiterer af. De har maaske ikke selv syet en Søm eller paasat en Knap, hvorimod mangen Vest, Skjorte eller Frakke indeholder Resterne af vaagne Nætters Taarer og er trods al Elegance gaaet gennem de af Overanstrengelse krampagtig rystende Fingre, som slider Dag og Nat omkring paa usle Tagkamre for at skrabe Profitten sammen til Dem.

Og alle disse Vidnesbyrd om menneskelig Nød, Elendighed og Savn kalder De med Stolthed Deres, i Kraft af et uproduktivt og unyttigt, ja skadeligt Arbejdes »Ret«!

Vi formaar formodentlig ikke at ændre Deres uselvstændige, indtærpede Begreber, men vi har til Gengæld vist, at vi forstaar at praktisere en anden Ret.

Med Hensyn til Deres lige saa latterlige som frygtelige Trusler om Livsstraf for Eftertiden, mener vi, de er af samme Værdi som Deres Dannelse. Vi sætter nu engang mere Pris paa Handling end paa Ord, men alligevel skal vi dog ikke undlade til Slut at istemme vor Hjærtens Mening med Deres egen Jargon:

Satan annamme din beflippede Sjæl, hvis du nogensinde kommer indenfor vore Brækjerns Rækkevidde!

Med Tak for Optagelsen
Ærbødigst
De samvirkende Indbrudstyves københavnske Afdeling.

SOCIALDEMOKRATISK LOGIK.

Paa Valgdagen saas i 5te Kreds en mægtig Plakat: Ned med Prokuratoren! Udraabet virkede forbavsende, naar man har læst den Borgbjerg'ske Valgavis, i hvilken den antimilitaristiske *General*korrespondent Hans Nielsen med flommefed journalistisk Svulst oversavler og skamroser Føreren for »Landets største Parti«.

Teologen hæves til Skyerne netop for sin Prokuratorbegavelse, han sættes som en Afgud paa Piedestalen for alle de Prokuratorkneb han anvendte i Alma Bondesen-Sagen.

Og saa raaber man endda: Ned med Prokuratoren!

DEN SKÆNDIGE BALOTTI

er stadig lige forhærdet. Han tyranniserer sine Bødler paa den brutaleste Maade. Han slaar alting i Stykker, uagtet man paa den humaneste Maade har pryglet ham til at lade være. Af bare Humanitet har man taget Lænkerne af ham, undtagen naar han skal røre sig, og dog er han lige arrig. Bladene jamrer over, at Barbaren river de Bøger itu, som Humaniteten stikker ham i Hænderne, og smider Stumperne i Hovedet paa de ædle Givere; men man faar desværre intet at vide om, hvad disse Bøger indeholder eller paa hvilken Maade de er givne.

Og tænk! Labanen gider intet bestille! Han har formodentlig tilegnet sig den fikse Idé, at han ikke vil være med til at skabe Værdier for det Samfund, der af bare Humanitet og paa den elskværdigste Maade vil kappe Hovedet af ham.

Han er altsaa bundfordærvet, men heldigvis har Bladene da ogsaa gjort deres bedste for at fremstille ham i det rette Lys og modtageliggjort Sindene for Overrettens humane Dom.

Humaniteten leve!

Den elektriske.

Altid Dame-Saaler og Hæle 2,00, Herre 3,00. Færdig paa 20 Minutter. Telf. 19,700 x. **Fodtøjsreparationen, Torvegade 19.**

Til Fest i Store Vibenshus

Grundlovsdagen, den 5. Juni, Kl. 4. Der bliver Taler og Sang og der forefindes Gynge og Karussel. Alle maa se Vidunder-Kabinettet. Dans fra Kl. 9. Madkurve kan medbringes. Adgang til Festen 15 Øre.

Syndikalistisk Forbund.

„Syndikalisten"
udkommer hver 14. Dag.
Organ for den revolutionære Arbejderbevægelse.
Pris 5 Øre pr. Nr.

„Frihed"
Nr. 3 er udkommer og faas i Ekspeditionen, Nørrebrogade 90, 2. o. G. Nielsen.

Forhandlere i Skandinavien antages.

Nørrebros Centraltrykkeri.
(Jul. Hansen).
EKSPEDITION:
Peter Fabersgade 18, 2. Sal (Petersen).